

Giedrius Alkauskas

Paskutinis Broniaus Krivicko eilėraštis,
išsapnuotas į raguvus prie Raguvos miškų prieš pat žūtį

Remigijui Leipui,
Krivicko gerbėjui,
už bičiulišką ramybę

Tai kareiviai! Nuplikyti, nusiplikę...
Surokuoji – lyg rikiuotė. Tik be rikių.
Šios atostogos nuostabios, ne po stogu!
Tik tūlam ir tas, kur čiuožteli, sublogęs.

Rodos: perdažytuos kūnuos tūno galios!
Kai dažai nukris, liks negalios regalijos.
Bet ir tų išsekęs kaklas nenulaiko, –
Kaklo nesutvirtins priesaikos be saiko.

Bočiai manà mito probūtovės mitų,
Stiebės link stabų, stebuklų nematytų.
O dabar – nebeįgalios mūsų motinos,
Ir tėvai, ir mes, ir mūsų įgaliotiniai.

Grauzatis užvaldo, išmaldai – tik maldos,
Nuograuzos mylėtų, kirvarpėtos geldos.
Kariauna ši – klounai, miško monai, mėmės,
Be esmės tos giesmės, gyvasties kur sėmėmės!

Žemė ši pažeminta, ir jau įpratome:
Ilgisi su ilgumom sukeisti platumas
Tie, kas temsta nuo rytų, lyg iš pat ryto
Dievo veiksmą nelyg prakeiksmą skaitytų.

Kaip invazinis raudus vėžys, švininės rūtos;
Tos gi, andai sesių sėtos – graudžios, nebedrūtos.
Fakelai akli kelių, slaptų kupstų apstybė,
Pėdina kažkas pavymui – bet ne mūsų įpėdiniai.

Dvasios tiek pradvisusios, jog šliužai vartos
Net ir ten, kur dvasių artumos praartos!
Klupsime už klumpių, bet lėkim net nuilsę –
Kai nukaušta kaušės, viltys lieka iltyse.

Sekliai įkerta į sielas mūsų sėklos,
Priešvėjui paleistos; pavėjui – tik šmėklos
Baisiai laukia daigo, nelyg vaisiaus – kirmėlės:
Sėklos į pamėklę – kaip į dirvą kirvis.

Išstatytose stovyklose stovylose,
Stabakūliuose gyvybė nenutyla!
Net jei juos sprogdintų – kas mirtis dievaliams?
Ar bedalių galvos sprogs – jau Dievo valioje...

Šarvuose su votais pašarvotos vėlės –
Švėstas vaškas nebetaško abrozdelių.
Taip ir širdžvakė – plienuota, net prie sienos,
Išlydis širdingas veltui muša plieną!

Nors ir plytom lytų, angelai sugeltų,
Pavėluotų vėlei Stikso upės keltas – –
Pasitaiko kartais gabija be dūmų:
Plienas negalabija, kaista lig skaistumo!

Kad ir kas eiliniui išlementų lemtį –
Iš pelnyto ryko viralą reiks semti,
Nuirklavus luotą link galinio uosto...
Kokios mintys man belieka pasiguosti?!

Kraujas niršta irštvoje lyg karštas gražtas, rėmuo,
Caritas – sukarintas, ir kaulais kaukia rėvos,
Pilnos dvėsenos. O sietuvos – pro sietą.
Tos, kur vesdavo į žemę pažadėtą.

Brolių maitos mėtos, glostomos kolionių –
Niekas nelaidiuos, kad lایدos kaip krikščionis.
Gal sulauks jie patepimo šventą rytą...
Pažado atšvėst – deja! – tik padažyta.

Meilės meno pilnos mano sapno menės,
Tad rimuoju šviesą, nors galvoj – aptemę...
Miegas išniekų – kiek kito aromato:
Brolių lyrika – – –

dramatinė – – gramatika – – –